

Kære Jens

Rygterne svirrer. Naturligvis er det strengt forbudt at skrive noget om dem her i Brevet. Men jeg tror snart, det gaar løs. Vi er alle sammen meget spændte og, selvom ingen vil indrømme det, meget bange.

Jeg er nervøs for, at jeg aldrig skal faa dig at se igen. Og vor Moder og Fader. Eller lille, søde Lillian. Jeg har ikke fortalt dig det før, men nu tør jeg godt røbe det. Hun har sagt ja til at forlove sig med mig, saa snart jeg bliver hjemsendt.

Men skulle det værste ske, og Gud forbyde det, saa maa du love mig, kære Broder, at tage dig af hende og trøste hende. Selvom du mange gange har grinet og gjort nar af hendes røde Haar og skæve Fortænder, saa tro mig paa mit Ord. Hun er et godt og sødt Menneske, og jeg elsker hende af hele mit Hjerte ...

Finn tog en blyant frem og skulle til at skrive noget mere, men blev afbrudt af en motorlyd, der nærmede sig. Hele delingen stivnede og stirrede anspændt mod syd.

Men det var blot en dansk motorcykelordonnans med ordrer fra overkommandoen. Løjtnanten læste depechen. Tyskerne var under fremrykning ad flere hovedveje, og der blev meldt om spredte kamphandlinger. Ordren lød: *Retirér og omgruppér ved næste Vejkryds en Fjerding Vej nord for den nuværende Stilling.*

Rekylgeværet blev skilt ad og cyklerne fundet frem. Kolonnen sneglede sig af sted, det var trægt at cykle med den tunge oppakning, mens sveden haglede under de tykke uniformer. Ordonnansen fulgte dem et stykke ad vejen på sin motorcykel. En dejlig Nimbus med sidevogn. Hvorfor sidder jeg dog ikke på sådan én? tænkte Finn misundeligt, så kunne man slippe væk i en fart, når helvede bryder løs.

Knap havde han tænkt tanken til ende, før lyden af hvinende flyvemaskinemotorer nærmede sig. To tyske Messerschmidt-jagere dukkede op over trætoppene et stykke vej forude – med kurs direkte mod cykelkolonnen. Jagernes maskinkanoner lynede og

udspyede en byge af eksploderende projektiler. Kolonnens forreste mand slingrede og kørte i grøften. Han blev liggende livløs i en lille klat sne, som hurtigt farvedes rød.

Løjtnanten udstødte en ordre, som druknede i motorlarmen, men som alle alligevel syntes at forstå. Hele delingen kastede sig øjeblikkelig af cyklerne og søgte dækning i grøfterne på begge sider af vejen. Lige ud for Finn forsøgte ordonnansen desperat at vende sin motorcykel, men han blev ramt. Hans hoved eksploderede, og kroppen blev kastet af sadlen og slynget fire-fem meter hen ad vejen. Motorcyklen slingrede førerløs over mod Finns grøft, standsede lige ud for ham og gik hakkende i stå.

Det var stille et øjeblik, alle holdt vejret og turde knap nok kigge op. Så kom jagerne igen. Den øredøvende motorlarm og maskinkanonernes bragen sønderrev Finns trommehinder, mens han trykkede sig fladt ned mod den iskolde jord. Soldaten ved siden af ham gjorde det modsatte, han sprang op og begyndte at skyde mod det forreste fly. Det jog hen over hovedet på ham, og inden han nåede at sigte på det næste fly, havde piloten fået ham på kornet og trykkede af.

Finn så sin kammerat blive flænset i stykker. Blod, kødstykker og knoglestumper sprøjtede ned over Finn. Rædselslagen rullede han sig ned i bunden af grøften, mens han kastede op og sked i bukserne på samme tid.

Så blev der atter stille ... næsten. Fra begge grøftekanter lød der spredt jamren og gråd. En enkelt såret begyndte at skribe hjerteskrærende, men ingen turde røre sig.

Også Finn græd. Han var flov, bange og rasende på en gang. Nej, fandeme nej! Hvis der var tale om landsforræderi, var det hans land, der havde forrådt ham.

Han kylede sit gevær fra sig og sprang op. Det så ud, som om jagerne var væk – eller at der i hvert fald var et øjeblikks respit, mens de tog tilløb til et nyt angreb. To-trehundrede meter længere fremme fik han øje på en lille skov tæt ved vejen. Kunne han nå derhen, ville han være i sikkerhed.

Finn svang sig op på motorcyklen og kickstartede. Cyklen

sprang frem med et voldsomt hug, men det lykkedes ham at få nogenlunde kontrol over den. Han drejede gashåndtaget i bund og drøede hen ad vejen. Sidevognens hjul var punkteret og bumpede hårdt mod vejbelægningen, og den kolde vind slog ham i ansigtet. Flere af kammeraterne stak hovederne op over grøftekanterne og stirrede forbløffet efter den blodige soldat, som begik faneflugt for øjnene af dem.

”Syvoghalvtreds, for helvede,” brølede løjtnanten. ”Vend straks tilbage til Deres post!”

Finn hørte det ikke, han susede hen ad den åbne landevej og nærmede sig hastigt skoven. Så kom de tilbage. Jagerne. En af dem strøg lavt hen over landevejen med kurs direkte mod ham.

Finn nåede lige at opfatte glimtene fra flyets maskinkanoner, inden motorcyklens benzintank eksploderede mellem benene på ham.